

Arrest

nr. 87 136 van 7 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 25 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 juli 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 1 maart 2012 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 26 april 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger te zijn van Tsjetsjeense origine, afkomstig uit het dorp Bamat-yurt, gelegen in de Republiek Dagestan, Russische Federatie. U woonde er met uw echtgenote en

kinderen. U werkte in de bouw en als zelfstandig taxichauffeur. Op 9 januari 2012 vervoerde u twee mensen van de markt van Khasav-yurt naar Makhachkala. Drie dagen later, op 12 januari, werd u 's ochtends thuis gearresteerd door agenten van OMON en naar het kantoor van de districtspolitie van Khasav-yurt gebracht. U werd ervan beschuldigd een medeplichtige van een illegale gewapende bende te zijn en verdacht van het vervoer van wapens en van betrokkenheid bij een aanval op politieagenten. Tijdens de eerste ondervraging werden u foto's getoond van mensen die u niet kende en werden er vragen gesteld over dorpsgenoten die opgesloten waren. Na de eerste ondervraging werd u mishandeld. De volgende dag werd u opnieuw ondervraagd. Dit maal werd u ervan beschuldigd bandieten met wapens naar Makhachkala te hebben gebracht. U ontkende in eerste instantie alles, maar toen u foto's werden getoond van uw wagen en de twee personen die u had vervoerd, gaf u toe dat u hen vervoerd had. U wilde echter niet bekennen dat u iets te maken had met de aanslag op de agenten. Na deze ondervraging werd u opnieuw ernstig mishandeld. Toen u terug bij bewustzijn kwam, was u op weg naar het ziekenhuis. U werd er bewaakt door een politieagent. Twee dagen later werd u 's ochtends vroeg bevrijd door uw vrienden. U werd naar het dorp Umar-otar gebracht, waar u bij de broer van uw vriend T.(...) verbleef. Van T.(...) vernam u ook dat er een huiszoeking was gebeurd in uw woning op de dag van uw arrestatie. Twee à drie dagen na uw vlucht uit het ziekenhuis vond er nog een huiszoeking plaats bij uw schoonmoeder, waar uw vrouw sinds uw arrestatie verbleef. Op 19 januari werden u en uw dochter R.(...) vanuit Dagestan naar de stad Bataysk gebracht, waar jullie verbleven tot 10 februari. Die dag reisden jullie verder naar Uzhgorod, Oekraïne. Daar verbleven jullie tot 29 februari. Toen werden jullie via Oostenrijk naar België gebracht. U vroeg asiel aan in België op 1 maart 2012.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw land verlaten hebt nadat u er door de ordediensten onterecht van was beschuldigd een medeplichtige te zijn van een illegale gewapende bende, en verdacht werd van betrokkenheid bij een aanslag op politieagenten en het vervoeren van wapens. (CGVS, p.14) Bij een eventuele terugkeer naar Dagestan vreest u opgesloten te zullen worden omdat u uit het ziekenhuis vluchtte en omdat u uw onschuld niet kan aantonen. (CGVS, p.23)

Gezien de afwezigheid van elk tastbaar begin van bewijs, berust de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag enkel op uw verklaringen, die samenhangend en aannemelijk dienen te zijn. We stellen dienaangaande echter vast dat u er niet om uw asielaanvraag aannemelijk te maken.

Vooreerst werd een inconsistentie vastgesteld in uw verklaringen aangaande de chronologie van uw arrestatie. U gaf steeds aan dat u op 15 januari 2012 kon ontsnappen uit het ziekenhuis, en dit zowel voor het Commissariaat-generaal (CGVS, p.4, 18) als in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal die u invulde op de Dienst Vreemdelingenzaken (vragenlijst CGVS, p.2). Deze datum valt echter niet te rijmen met de rest van uw verklaringen. U verklaarde zowel voor het Commissariaat-generaal als in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal dat u op 12 januari 2012 werd gearresteerd. (CGVS, p.11; vragenlijst CGVS, p.2) Uit uw verklaringen dient afgeleid te worden dat u zowel op de eerste dag als op de tweede dag van uw aanhouding (i.e. 12 en 13 januari) één maal werd ondervraagd. Na de ondervraging op de 13e zou u 's nachts dermate ernstig mishandeld zijn dat u bewusteloos raakte en opgenomen diende te worden in het ziekenhuis. Uit uw verklaringen blijkt dat u twee dagen in het ziekenhuis lag. De tweede dag (zondag), de dag dat u vernam dat u maandag terug naar het politiekantoor gebracht zou worden, bracht u nog volledig in het ziekenhuis door. De dag nadien, u situeerde dit op de 15e januari, zou u dan 's morgens vroeg bevrijd zijn door uw vrienden. (CGVS, p.18-19) Echter, de datum die u opgaf voor uw bevrijding, 15 januari (2012), was geen maandag, zoals uit uw verklaringen afgeleid dient te worden. Gelet op het feit dat u meermaals 15 januari had opgegeven als de dag van uw ontsnapping uit het ziekenhuis; gezien u op geen enkel moment twijfels uitte over de vermelde data; en gelet op de vaststelling dat de arrestatie en ontsnapping zeer recent zouden zijn gebeurd en bovendien de enige vervolgingsfeiten zouden zijn die u zelf hebt meegemaakt; dient er zwaar te worden getild aan deze inconsistentie, die bovendien raakt aan de kern van uw asielaanvraag.

Voorts legde u inconsistente verklaringen af aangaande de ondervraging zelf. U verklaarde in eerste instantie dat de rechercheur ermee had gedreigd om de wapens in uw schoenen te schuiven indien u niet zou meewerken met het onderzoek. Toen u gevraagd werd om te verduidelijken over welke wapens hij sprak, stelde u dat er gezegd werd dat er wapens zaten in de tas van de personen die u had vervoerd op 9 januari. Nogmaals om verduidelijking gevraagd, stelde u dat ze zeiden dat ze wapens in de tas hadden gevonden. Toen u gevraagd werd hoe de politie in het bezit was gekomen van de tas, antwoordde u niet op de vraag, maar stelde u enkel dat de politie die tas niet aan u getoond had. Opnieuw gevraagd hoe de politie dan wist dat er wapens in de tas zaten die deze personen bij hadden, stelde u dan weer dat de agenten hadden gezegd dat ze deze mensen hadden gevolgd met een camera en foto's hadden gemaakt. U maakte geen enkele melding meer van de vondst van de wapens en/of de tas. Toen u opnieuw gevraagd werd of de politie deze wapens effectief gevonden had,

antwoordde u niet op de vraag. (CGVS, p.16) Deze inconsistentie in uw verklaringen is geenszins aannemelijk te noemen. Het betreft hier immers de kern van uw asielrelaas, met name de beschuldigingen die aan uw adres werden geuit (CGVS, p.14), zodat aangenomen mag worden dat u er coherente verklaringen over kan afleggen. Bovendien zou het eveneens een aanwijzing kunnen vormen over het lot van de twee personen die u had vervoerd.

Met betrekking tot het lot van deze twee personen die u had vervoerd, werd bovendien een ernstige tegenstrijdigheid vastgesteld tussen uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal en deze in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal. Voor het Commissariaat-generaal verklaarde u uitdrukkelijk niet te weten wat er met de twee personen die u had vervoerd, was gebeurd. U stelde evenwel dat u vermoedde dat één van hen was opgepakt. (CGVS, p.21) De persoon die u ondervroeg zou ook niet verteld hebben wat er met hen was gebeurd. (CGVS, p.20) In voormelde vragenlijst had u echter uitdrukkelijk verklaard dat de man was gedood en de vrouw aangehouden was. (vragenlijst CGVS, p.3) Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, verklaarde u dat u dat misschien had gezegd maar dat u het zelf niet had gezien [dat de twee personen aangehouden of gedood werden] En dat de politie dat ook niet had gezegd. Toen u nogmaals geconfronteerd werd met de vaststelling dat het hier om uw eigen verklaringen ging, antwoordde u dat u het niet zelf gezien hebt maar dat de politie het misschien heeft gezegd om u op een dwaalspoor te brengen. Toen u daarop gevraagd werd of de politie dit al dan niet had gezegd, antwoordde u opnieuw ontkennend. (CGVS, p.23) Uw inconsistente antwoord bij de confrontatie kan geenszins volstaan als een afdoende verklaring voor de tegenstrijdigheid. Bovendien dient nog te worden gewezen op de vaststelling dat u bij aanvang van het gehoor op het Commissariaat-generaal een zeer specifieke en gedetailleerde opmerking had over de schriftelijke neerslag van uw verklaringen in de vragenlijst maar dat deze geen betrekking had op het lot van de twee personen die u had vervoerd. U stelde op dat moment uitdrukkelijk dat u geen andere opmerkingen had. (CGVS, p.2) Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat u er niet in slaagt de tegenstrijdigheid te verklaren.

Bovenstaande inconsistenties en tegenstrijdigheden raken aan de kern van uw asielrelaas, met name de chronologie van uw aanhouding, de ondervragingen en het lot van de personen die u had vervoerd en die ervan verdacht werden lid te zijn van een illegale gewapend formatie.

Daarnaast dient nog vastgesteld te worden dat uw verklaringen op een belangrijk punt onaannemelijk vaag waren. U verklaarde dat u werd beschouwd als betrokkene bij een aanval op politieagenten. (CGVS, p.14). U kon echter niet zeggen waar deze aanval had plaatsgevonden, noch wanneer dit zou zijn voorgevallen. (CGVS, p.20) Vooreerst is het weinig aannemelijk te noemen dat een rechercheur helemaal geen informatie zou geven over een ernstig misdrijf waarbij u volgens hem betrokken zou zijn, zoals u volhield (CGVS, p.20). Bovendien bleek de man van uw nicht, een ex-politieman genaamd I.(...), er via zijn contacten in geslaagd te zijn om te weten te komen welke dienst u had gearresteerd; waar u naartoe gebracht was; dat u naar het ziekenhuis was gebracht; en dat u nog niet officieel opgespoord werd maar desondanks wel gezocht werd. (CGVS, p.19, 23) Gelet op deze verklaringen, mag verwacht worden dat u minstens enige informatie zou kunnen geven over de aanval waarvan u verdacht werd. De vaststelling dat u dit niet kan, ondermijnt verder de aannemelijkheid van uw verklaringen.

Voorts dient nog opgemerkt te worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen betreffende de reisdocumenten die voor u gebruikt zouden zijn bij uw vlucht vanuit de Russische Federatie naar België. Zowel wat betreft de reis van Rusland naar Oekraïne, als van de reis van Oekraïne naar België bleek u niet te weten welke reisdocumenten er voor u gebruikt werden. Wat betreft de reis van Oekraïne naar België bleek u bovendien niet eens te weten onder welke identiteit u en uw dochter reisden. (CGVS, p.8, 9, 11) U gaf nochtans aan dat u zowel aan de Oekraïns-Russische grens als aan de buitengrens van de Schengenzone het voertuig waarin u zat gecontroleerd werd. (CGVS, p.8, 10) Dat u in geen van beide gevallen zou weten met welke documenten u de grens over zou steken is weinig aannemelijk te noemen. Ten eerste verliet u de Russische Federatie terwijl u onder politiebewaking stond in het ziekenhuis en ontsnapt was. Dat één persoon u nog in Dagestan had gezegd dat u wel gezocht werd maar "niet officieel" (CGVS, p.23) betekent geenszins zonder meer dat u bij het verlaten van het land, ongeveer twintig dagen na uw vertrek uit Dagestan, zonder risico de Russische grens over kon steken, te meer daar u van ernstige feiten was beschuldigd en ontsnapt was uit hechtenis. Wat betreft uw binnenkomst van de Schengenruimte, dient opgemerkt te worden dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat er bij binnenkomst van deze ruimte strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook niet geloofwaardig dat u geen enkele informatie kan geven over de voor u gebruikte reisdocumenten of de identiteit waaronder u reisde. Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/passeur bij de eventuele ontdekking van clandestien reizende passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn

klanten absoluut niet op de hoogte zou brengen van het soort document dat zou worden gebruikt om te tonen in geval van controle, noch instructies zou hebben gegeven over wat de doen bij een controle aan de grens.

Bovenstaande vaststellingen doen het vermoeden rijzen dat u bewust mogelijk belangrijke informatie over de gebruikte reis-en identiteitsdocumenten voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit het land vertrokken bent, achterhoudt voor de Belgische asielinstanties. De algemene geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt hierdoor verder ondermijnd.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan ten slotte, dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Bijgevolg kan op basis van uw verklaringen niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten vermogen niet om bovenstaande conclusies te wijzigen. Uw intern paspoort, vervallen internationaal paspoort, geboorteakte, rijbewijs en huwelijksakte, de kopie van de geboorteakte van uw dochter R.(...), en haar bewijs van pensioensverzekering bevatten enkele gegevens betreffende jullie identiteit die door mij niet in twijfel getrokken worden. Uw internationaal paspoort verviel reeds in 2009, zodat het niet kon gebruikt worden bij het verlaten van uw land en de reis naar België in 2012.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker vraagt blijkens de titel van zijn verzoekschrift de schorsing en nietigverklaring van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op grond van artikel 39/2, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt echter inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet over volheid van rechtsmacht, en treedt aldus niet louter op als annulatierechter, tenzij voor wat betreft de in artikel 57/6, eerste lid, 2° en artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen. Het beroep zal dus overeenkomstig artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet worden behandeld.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 en "4" van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel. Daarnaast voert verzoeker de machtsoverschrijding aan. Na een theoretische uiteenzetting werpt hij op dat er *in casu* geen enkele feitenvinding is gebeurd in die zin dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zich beperkt heeft tot het verwijzen naar stereotiepe argumentatie en voor het overige tot het in twijfel trekken van het feitenrelaas en het verwijzen naar beweerdelijke tegenstrijdigheden, "*quod non*". Verzoeker meent dat het Commissariaat-generaal zich geenszins tot een dergelijke feitenvinding kan beperken, dewelke, zo oppert hij, inhoudt dat niets wordt onderzocht, doch integendeel actief wordt op zoek gegaan naar elementen om doelbewust de asielaanvraag te kunnen afwijzen. Volgens verzoeker getuigt het van een gebrek aan zorgvuldigheid om de asielaanvraag van verzoeker als ongeloofwaardig te bestempelen zonder enig onderzoek *in concreto*. Volgens verzoeker is het eerder standaard om asielaanvragen af te wijzen op basis van beweerde tegenstrijdigheden of onnauwkeurigheden waardoor het relaas niet wordt geloofd. Verzoeker stelt dat deze argumentatie niet overtuigt en dat er geen rekening werd gehouden met het feit dat hij ten zeerste getraumatiseerd is door het gebeurde waardoor er een manifeste schending is van de artikelen 48/3 en "4" van de vreemdelingenwet.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 5 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM), van de artikelen 48/3 en "4" van de vreemdelingenwet, van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker stelt onder verwijzing naar rechtsleer, dat de motivering adequaat moet zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. Echter, zo merkt hij vervolgens op, blijkt "*ten genoegen van recht*" dat dit *in casu* niet is gebeurd. Verzoeker gaat kort in op het gebrek aan nationale bescherming en laat verder gelden dat de artikelen 48/3 en "4" geschonden zijn omdat de gebeurtenissen eenzijdig worden geïnterpreteerd. Zijn asielaanvraag, zo stelt verzoeker, is gesteund op het feit dat hij tweemaal werd gearresteerd en hierbij werd ondervraagd en mishandeld. Deze gebeurtenissen worden ongeloofwaardig geacht omwille van een inconsistentie in de chronologie, waarbij het volgens hem gaat over een overdreven interpretatie van zijn verklaringen. Hij legt uit dat hij op 12 januari 2012 werd gearresteerd en op die dag en de dag erna werd ondervraagd en mishandeld waardoor hij op 13 januari 2012 naar het ziekenhuis diende overgebracht te worden en er twee dagen verbleef. De tweede dag, zondag, vernam hij dat hij de dag daarop naar het politiekantoor zou zijn overgebracht, waarna hij bevrijd werd door zijn vrienden. Verzoeker wijst erop dat hij deze bevrijding in de nacht van zondag op maandag tegen de ochtend situeerde, waarbij verzoeker verkeerdelijk de datum van 15 januari koppelde, terwijl het al 16 januari was. Daarnaast ontkent verzoeker dat hij inconsistente verklaringen zou hebben afgelegd over zijn ondervragingen. Verzoeker zet uiteen dat de politieagenten enkel gedreigd hadden dat verzoeker zou worden beschuldigd van wapenbezit, maar dat de interpretatie van de verwerende partij dat er effectief wapens werden gevonden, niet correct is. Aangaande het lot van de twee personen die door verzoeker werden vervoerd, merkt hij op dat hij niet weet of de informatie dat de man gedood is en de vrouw opgepakt werd, correct is of hem zo werd voorgesteld om hem op een dwaalspoor te brengen. Uit de bondigheid van de vragenlijst kan, zo vervolgt verzoeker, niet worden achterhaald dat dit zo aan verzoeker werd gesteld, maar dat dit niet door de politie werd vastgesteld en verzoeker zelf dit nooit van iemand heeft gehoord. Met betrekking tot de aanval kan verzoeker, zo geeft hij toe, geen informatie geven omdat hij hiermee niets te maken heeft. Er is in elk geval geen sprake van een zwaarwichtige tegenstrijdigheid die het relaas ongeloofwaardig zou maken. Met betrekking tot de neergelegde stukken oppert verzoeker dat bedrog nooit wordt vermoed, maar bewezen dient te worden. Omtrent de reisdocumenten stelt verzoeker dat er sprake is van een cirkelredenering met betrekking tot de controles aan de Schengenbuitengrenzen omdat iedereen die over een visum beschikt geen probleem kan inroepen aangezien hij geen problemen had met de overheden en dat iedereen die hier is geraakt zonder visum

en niet gecontroleerd werd of door de controle geraakt, niet de waarheid spreekt. Volgens verzoeker steken dagdagelijks vele personen de Poolse grens over zonder gecontroleerd te worden. Verzoeker ziet hierin een vermoeden van kwade trouw en een onterechte omkering van de bewijslast waardoor er een schending is van de ingeroepen bepalingen en beginselen.

In een derde middel wordt de schending opgeworpen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, van het beginsel van de fair play en van de rechten van verdediging. Verzoeker laat gelden dat *in casu* geenszins wordt gemotiveerd waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus niet zou kunnen toegekend worden. Volgens verzoeker werd er geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie van Tsjetsjeense vluchtelingen die er, zo merkt hij op, zoals voor alle personen uit de Kaukasus het geval is, geenszins op gebeterd is. De situatie in Dagestan diende volgens verzoeker op heden onderzocht te worden. Verzoeker merkt verder op dat opdat er sprake zou zijn van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon die bevolen wordt het land te verlaten, het niet noodzakelijk is dat die persoon aantoonbaar dat hij specifiek wordt geïsoleerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Verzoeker verwijst dienaangaande naar recente mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid in een toegankelijke taal voor juristen. Voorts laat hij gelden dat door hem zomaar zonder enig onderzoek de toekenning van de status van subsidiaire bescherming te weigeren, de rechten van verdediging ten eerste worden geschaad. Deze schending der rechten van verdediging geldt naar verzoekers mening des te meer aangezien in Dagestan tal van mensenrechtenschendingen zoals arrestaties, ontvoeringen, folteringen, etc. voorkomen. Verzoeker wijst erop dat het niet is omdat de gevechtshandelingen in omvang zijn afgenomen, dat de situatie plots veilig zou zijn en stelt dat de situatie in Dagestan en de situatie van Tsjetsjenen precair blijft. In het verleden, zo vervolgt verzoeker werd door de Vaste Beroepscommissie geoordeeld dat de bevolking uit de Kaukasus het slachtoffer was van groepsvervolging. Verzoeker beschrijft de ontvoeringen en verdwijningen door gemaskerde mannen en de arrestaties waardoor het duidelijk is dat elke asielaanvraag van een asielzoeker uit Dagestan grondig moet worden onderzocht. Verzoeker besluit met de stelling dat van hem niet kan worden verwacht dat hij alle elementen die hij aanbrengt, bewijst en dat van de overheid mag worden verwacht dat zij de nodig onderzoeken uitvoert en niet zomaar overgaat tot de afwijzing van een asielaanvraag of de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten zonder onderzoek naar de vraag of er zich in hoofde van verzoeker geen beletsel stelt zoals de situatie in zijn thuisland.

In een vierde en laatste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 *juncto* artikel 13 van het EVRM, van de Kwalificatierichtlijn, van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. Zo werpt verzoeker op dat zijn afkomst en herkomst uit Dagestan niet in vraag worden gesteld. Hij merkt vervolgens op dat uit rapporten die eveneens voor het Commissariaat-generaal toegankelijk zijn duidelijk blijkt dat de situatie van jongemannen uit de Kaukasus niet alleen in de Kaukasus, maar ook in de Russische federatie als geheel zeer zorgwekkend te noemen is. Bovendien blijkt, aldus verzoeker die hiervoor naar Algemeen Ambtsbericht verwijst, de Russische overheid niet bereid om jongemannen uit de Kaukasus afdoende te beschermen tegen allerlei vormen van willekeurig geweld, zoals bijvoorbeeld ontvoeringen en verdwijningen. Voorts merkt verzoeker op dat het Hof van Justitie in een arrest van 17 februari 2009 van oordeel was dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen. Hij stelt vervolgens dat (al) werd aangetoond dat de situatie in Dagestan er een is van willekeurig geweld met ontvoeringen, verdwijningen, folteringen en dergelijke meer, waardoor verzoeker louter door zijn aanwezigheid al een reëel risico op bedreiging loopt. Door het Commissariaat-generaal diende, zo oppert verzoeker, "*dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn*". Meer bepaald, zo vervolgt hij, diende het Commissariaat-generaal zich ervan te vergewissen dat hij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of de gegrondheid van zijn asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst. Er is volgens verzoeker also niet alleen een schending aan de orde van de Kwalificatierichtlijn en van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, doch tevens ook manifeste schending van artikel 3 *juncto* artikel 13 van het EVRM. Verzoeker stelt hieromtrent verder dat door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens herhaaldelijk werd geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters "*independent and rigorous*" oftewel indringend moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Volgens verzoeker dient uit de motivering te blijken dat een werkelijk onderzoek ter zake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn. Echter, zo oppert verzoeker, blijkt dit *in casu* geenszins uit de motivering waardoor deze de zorgvuldigheidstoets niet kan doorstaan.

3.2. De vier door verzoeker aangevoerde middelen worden, omwille van hun inhoudelijke verwevenheid, gezamenlijk behandeld.

3.3. De Raad stelt vast dat verzoeker verzuimt uiteen te zetten op welke wijze hij de artikelen 5 en 13 van het EVRM en het beginsel van de fair play geschonden acht. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist echter een voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr. 165.291). Het tweede, derde en vierde middel zijn, voor zover daarin de schending van voormelde verdragsbepalingen en het voormelde beginsel van behoorlijk bestuur worden aangevoerd, derhalve onontvankelijk.

3.4. In zoverre de schending van de Kwalificatierichtlijn wordt opgeworpen, dient te worden vastgesteld dat deze geen directe werking heeft, tenzij verzoeker aantoont dat hierin voldoende duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen zijn opgenomen die ondertussen niet naar behoren in Belgisch recht zouden zijn omgezet. De Raad stelt vast dat verzoeker dit niet aantoont, waardoor de schending van de Kwalificatierichtlijn niet kan worden aangevoerd.

3.5. Waar verzoeker in zijn middelen een schending van het recht van verdediging opwerpt, merkt de Raad op dat de procedure voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in tegenstelling tot verzoekers beweringen op dit punt een administratieve en geen juridische procedure is. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 2 februari 2007, nr. 167.415 van; RvS 12 september 2001, nr. 98.827), zodat bij het nemen van de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft, geen verplichting bestaat tot het houden van een tegensprekelijk debat. Verzoeker kan bijgevolg niet dienstig voorhouden dat zijn rechten van verdediging geschonden werden.

3.6. In de bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt erop gewezen dat de geloofwaardigheid van verzoekers relaas moet worden beoordeeld aan de hand van zijn verklaringen gezien het ontbreken van elk tastbaar begin van bewijs. Er wordt in de beslissing gewezen op een inconsistentie in de verklaringen van verzoeker omtrent de chronologie van zijn arrestatie waarbij de door verzoeker vermelde datum van 15 januari als dag van zijn ontsnapping niet consistent is met de rest van zijn verklaringen. Ook over de dreiging met de beschuldiging van het vervoeren van wapens, legde verzoeker volgens de commissaris-generaal onaannemelijke verklaringen af. In de bestreden beslissing wordt tevens gewezen op een ernstige tegenstrijdigheid in de verklaringen van verzoeker met betrekking tot het lot van de twee personen die hij had vervoerd waarbij hij voor de Dienst Vreemdelingenzaken had verklaard dat de man gedood was en de vrouw was aangehouden, terwijl hij later verklaarde dat hij niet wist wat er met hen was gebeurd. Verder wordt er in de beslissing op gewezen dat verzoeker beweerde als een betrokkene te worden beschouwd bij een aanval op een politiewagen, maar dat hij hierover geen details kon geven, ondanks zijn contacten met een politiemann via zijn nicht. De commissaris-generaal wijst er daarnaast op dat de onwetendheid van verzoeker betreffende de gebruikte reisdocumenten niet aannemelijk is omdat hij uit Dagestan vertrok toen hij werd gezocht en aan de Schengenbuitengrenzen de grenscontrole diende te passeren waardoor het vermoeden ontstaat dat verzoeker de reis- en identiteitsdocumenten achterhoudt. Tevens wordt er in de beslissing op gewezen dat gezien de evolutie van de rebellenbeweging in Dagestan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaat voor de erkenning als vluchteling. Met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, wordt in de bestreden beslissing gesteld dat het aantal burgerslachtoffers in Dagestan beperkt blijft waardoor er geen sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Tenslotte wordt erop gewezen dat de door verzoeker neergelegde documenten niet van aard zijn om de conclusies te wijzigen.

3.7. Hoewel verzoeker in zijn verzoekschrift insinueert dat de commissaris-generaal actief op zoek zou zijn gegaan naar elementen om doelbewust zijn asielaanvraag te kunnen afwijzen en er geen of slechts een beperkte feitenvinding zou zijn gebeurd, stelt de Raad vast dat zijn asielaanvraag werd beoordeeld na een grondig onderzoek van zijn individuele asielrelaas. Verzoeker stelt dat geen rekening werd gehouden met het feit dat hij uiterst getraumatiseerd is, maar het administratief dossier, noch de bijlagen bij het verzoekschrift bevatten enig attest waaruit dit zou blijken. De bewering van verzoeker dat geen zorgvuldig onderzoek zou zijn geleverd, wordt niet in het minst concreet gemaakt en verzoeker toont niet aan dat er relevante gegevens zijn waarmee geen of onvoldoende rekening werd gehouden.

3.8. Verzoeker betwist niet dat er geen enkel begin van bewijs bestaat van de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten. Hoewel verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat de documenten zomaar aan de kant worden geschoven, toont hij niet aan dat de stukken die hij heeft neergelegd (stuk 11, Documenten) in verband kunnen worden gebracht met zijn individuele asielrelaas. Bijgevolg kan voor de beoordeling van het asielrelaas enkel worden teruggegrepen naar de verklaringen van verzoeker.

3.9. Met betrekking tot de vastgestelde inconsistentie met betrekking tot de chronologie van zijn arrestatie beweert verzoeker dat er een overdreven interpretatie van zijn verklaringen heeft plaatsgevonden. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker steeds heeft volgehouden dat hij op (donderdag) 12 januari 2012 werd aangehouden door de politie en er op 15 januari 2012 's morgens vroeg in slaagde te ontsnappen (stuk 8, Vragenlijst DVZ, 5 maart 2012, p. 2; p. 3 en stuk 3, gehoorverslag CGVS 5 april 2012, p. 11; p. 18). Uit de rest van zijn verklaringen blijkt echter dat verzoeker 2 dagen op het districts bureau van de politie zou zijn vastgehouden, ondervraagd en mishandeld en daarna 2 dagen in het ziekenhuis zou hebben verbleven (stuk 3, gehoorverslag CGVS 5 april 2012, p. 12-18) waardoor hij onmogelijk reeds op de ochtend van 15 januari bevrijd kan zijn geweest. Door in zijn verzoekschrift een nieuwe uiteenzetting van de feiten te geven waarbij hij beweert de ochtend van 16 januari uit het ziekenhuis te zijn bevrijd, kan hij zijn eerdere onjuiste verklaringen niet rechtzetten. Dergelijke *a posteriori*-aanpassingen van het asielrelaas zijn niet van aard om de vastgestelde inconsistentie op te heffen. De Raad merkt op dat het eerder verzoeker zelf is die zich in het kader van zijn beroep bezondigt aan een overdreven interpretatie van zijn eigen verklaringen. Zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt, kan de inconsistentie in de chronologie van de arrestatie niet worden verschoond omdat deze feiten van vrij recente datum zijn en van verzoeker bijgevolg mag worden verwacht dat hij deze nauwkeurig kan schetsen.

3.10. Verder dient te worden vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt de onduidelijkheid over zijn ondervraging op het politiebureau op te heffen. Verzoeker stelde in eerste instantie dat de politie, indien hij niet meewerkte, *“de wapens in zijn schoenen zou schuiven. Zeggen dat het mijn wapens zijn”* (stuk 3, gehoorverslag CGVS 5 april 2012, p. 16). Verzoeker verklaarde dat de politie hem meedeelde dat ze wapens in de tas hadden gevonden, maar hij kan onmogelijk verklaren hoe de politie tot deze bevinding zou zijn gekomen. In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat ermee werd bedreigd alsof er wapens waren gevonden, wat een weinig aannemelijke verklaring vormt aangezien verzoeker deze precisering reeds ter gelegenheid van zijn gehoor had kunnen geven. In zijn verzoekschrift tracht verzoeker dit aan een *“wellicht”* onvoldoende exacte vertaling toe te schrijven, maar uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker uitdrukkelijk aangaf de tolk goed te begrijpen (*Ibid.*, p. 2). Bijgevolg blijft onduidelijk of de politie op de hoogte was van de inhoud van de tas. Uit zijn initiële verklaringen blijkt daarnaast dat verzoeker verklaarde dat van het koppel dat hij in zijn taxi had vervoerd, de man werd vermoord en de vrouw werd aangehouden (stuk 8, Vragenlijst DVZ, 5 maart 2012, p. 3). Later beweerde verzoeker niet te weten wat er met hen was gebeurd en hierover geen informatie in het nieuws in Dagestan te hebben teruggevonden (stuk 3, gehoorverslag CGVS 5 april 2012, p. 21). Verzoeker tracht thans de beknoptheid van het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te grijpen als verklaring voor deze tegenstrijdigheid. De Raad merkt echter op dat het verslag van het interview werd voorgelezen, hij zijn verklaringen met zijn handtekening heeft bevestigd (stuk 8, Vragenlijst DVZ, 5 maart 2012, p. 3) en hem bovendien de mogelijkheid werd geboden om opmerkingen te maken ter gelegenheid van zijn gehoor bij het Commissariaat-generaal, waarbij verzoeker inderdaad een opmerking maakte, maar deze ging niet over de onjuistheid van zijn verklaringen over het lot van de personen die hij had vervoerd. De vraag rijst bovendien op welke basis verzoeker vermoedt dat de door hem vervoerde man werd vermoord en de vrouw werd aangehouden, aangezien hij in zijn verzoekschrift stelt dat *“er nooit enige vaststelling terzake door de politie was voorgelegd geworden en ook verzoeker dit zelf nooit van iemand gehoord heeft”*. De Raad stelt vast dat de *post factum*-redeneringen van verzoeker niet van aard zijn om de vastgestelde incoherenties in het asielrelaas op te heffen. Bovendien betreffen deze incoherenties verschillende aspecten van zijn aanhouding in januari 2012, die hij als (enige) reden voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst heeft opgegeven.

3.11. De bevestiging van verzoeker dat hij niets te maken heeft met de aanval op politieagenten waarmee hij blijkens zijn verklaringen in verband werd gebracht (stuk 3, gehoorverslag CGVS 5 april 2012, p. 14), ontslaat hem niet van zijn verantwoordelijkheid om meer informatie te kunnen leveren over deze aanval waarbij hij als potentieel betrokkene wordt geïdendeerd. Zoals in de beslissing wordt opgemerkt, is het weinig aannemelijk dat de rechercheur niet meer informatie geeft of verzoeker uit zijn vragen niet kan afleiden over welk incident hij wordt ondervraagd. Bovendien was verzoeker in de mogelijkheid om hierover achteraf informatie in te winnen, wat hij blijkbaar niet heeft gedaan. Het feit dat hij hierover niets kan meedelen, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas.

3.12. Onduidelijkheid over de reisweg houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot de geloofwaardigheid. Verzoeker tracht zijn onwetendheid over de documenten die werden gebruikt bij de verschillende grensposten en het feit dat hij toen niet werd geïnterpelleerd, te counteren met de blote bewering dat er dagelijks vele personen de Poolse grens oversteken zonder gecontroleerd te worden en een verwijt aan het adres van de commissaris-generaal dat het om een cirkelredenering zou gaan. De Raad merkt op dat het betoog van verzoeker elke grondslag mist aangezien verzoeker zelf verklaarde dat hij wél werd gecontroleerd en bovendien de grens tussen Oekraïne en Slowakije overstak toen hij het Shengengebied binnenkwam (stuk 3, gehoorverslag CGVS 5 april 2012, p. 10). Hierbij brengt verzoeker geen informatie aan die een ander licht werpt op de objectieve informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd en waaruit blijkt dat iedereen aan de Schengenbuitengrensposten aan een strikte en persoonlijke controle wordt onderworpen (stuk 12, Landeninformatie, tch2006-180wb).

3.13. De Raad wenst te benadrukken dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

3.14. Waar verzoeker op algemene wijze de ernst van de situatie in Dagestan en in de Kaukasus beschrijft, waarbij onder andere wordt verwezen naar een Algemeen Ambtsbericht van 2008, en hij er in dit verband op wijst dat in het verleden door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen werd geoordeeld dat de Tsjetsjeense bevolking het slachtoffer was van groepsvervolging, merkt de Raad op dat de uitspraken van de Vaste Beroepscommissie, als administratief rechtscollege waarbij de beroepen hoe dan ook individueel behandeld werden, geen precedentswaarde hebben, waardoor uit deze beslissingen geen bindende regels kunnen worden afgeleid. Bovendien volstaat een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst niet om aan te tonen dat verzoeker werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade bestaat zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

3.15. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (*cf.* HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas kan geen geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Het feit dat de motieven inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

3.16. Met betrekking tot de beoordeling van de actuele situatie in Dagestan in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat de door verzoeker aangebrachte summiere en verouderde informatie over de Kaukasus in het algemeen en Dagestan in het bijzonder niet van aard is om de conclusie van de commissaris-generaal aan het wankelen te brengen die gestoeld is op de recente en objectieve informatie die aan het administratief dossier is toegevoegd en waaruit blijkt dat het geweld op heden, ondanks een relatieve stijging van het aantal burger-slachtoffers, er een gericht karakter heeft, waardoor er geen sprake is van een grootschalig gewapend conflict in volkenrechtelijke zin (stuk 12, Landeninformatie, SRB Dagestan, Veiligheidssituatie, februari 2012). De commissaris-generaal kon derhalve in alle redelijkheid besluitend dat er actueel in Dagestan voor burgers geen reëel risico op ernstige schade bestaat zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

3.17. Er werd geen schending aangetoond van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag of van de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet of van de overige ingeroepen bepalingen en beginselen. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft genomen. Er werd geen machtsoverschrijding of schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel aangetoond.

De aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 A (2) van het Vluchtelingenverdrag zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking genomen worden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven september tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

F. TAMBORIJN